

Rust

Ze verschoof stapeltjes papieren. Tilde kwasten en tekeningen op. Drie uitpuilende asbakken.

“Kut.” Zei ze tegen zichzelf. Geïrriteerd veegde ze alles naar één kant van de tafel. De asbakken lieten een spoor van as op de tafel achter. Ze liep door de kamer, die vol lag met rommel. Een houten stoel in elke hoek van de kleine kamer, bezaaid met schone en gedragen kleren. Slechts één raam bood licht, een sjaal ervoor gehangen, door iedere punt een pincet in de dunne muren geduwd. Het tochtige raam liet de vrieskoude wind binnen en de sjaal af en toe opbollen. Ze schopte een tas aan de kant. Draaide haar beslapen matras om, tegen de muur. Nu waren de vlekken en gaten in de onderkant van het matras te zien, maar ze negeerde ze. Graaide tussen de kussens van de versleten, grijze bank en vond een aansteker. De restanten van de koffie van vanochtend gooide ze door de gootsteen en een nieuwe pot werd gezet. Tussen het vuil op het aanrecht vond ze uiteindelijk een half opgerookte peuk. Ze stak hem aan en bleef even staan om diepe teugen nicotine in te ademen. Met de peuk in haar mondhoek liep ze terug naar de tafel en trok een kruk naar de tafel. Tussen de stapels papieren vond ze een aantal lege vellen en ze stapelde ze op voor haar neus, terwijl ze uit de borstzak van haar spijkerblouse een tinnen doosje viste. Ze koos uit een klein assortiment in het doosje één houtskoolstaafje en bekeek deze even. Vervolgens liep ze naar de enige kast in de kamer - een overvolle boekenkast - en pakte een zakmes van de planken. Het koffiezetapparaat was inmiddels huiselijk aan het pruttelen en verspreide een aangename geur. Met de teen van haar rechter kousenvoet drukte ze op het ‘aan’ knopje van de oude stereo. Rockmuziek vulde de kamer. Ze glimlachte en begon te knikken op de maat van de muziek. Met het zakmes sleepte ze geconcentreerd de punt van het houtskoolstokje. In de keuken schonk ze een flinke kop koffie voor zichzelf in, voordat ze plaats nam achter de lege vellen. Ze keek even door de dunne sjaal naar buiten en bewonderde de licht besneeuwde wereld erachter. De peuk verdween in een asbak en ze boog zich over een vel papier.

De voordeur sloeg dicht en een jongen stapte de kamer binnen.

“Jezus Renske.” Ze keek op van haar tekening. Haar zwarte haren zaten losjes in een knot, plukken langs haar gezicht onder de zwarte veges. Het stonk in de kamer naar teveel slaap en sigaretten.

“Wat?” reageerde ze fronsend, alsof ze met haar gedachten heel ergens anders was.

“Heb je enig idee hoe smerig het hier is?” zei de jongen, die een tas van zijn schouder op de bank liet glijden. “En hoe het hier ruikt?” Hij trok een vies gezicht. Renske keek om zich heen en voor het eerst sinds lange tijd keek ze met andere ogen naar haar woonkamer. Het was inderdaad een zwijnenstal.

“Ja, Jezus. Ik heb echt geen tijd gehad om op te ruimen hoor.”

Hij lachte. “Wat heb je al die tijd gedaan dan?” vroeg hij, terwijl hij zijn leren jack op een stapel kleren gooide. “Welke tijdrovende taken had je de afgelopen week te doen gehad?”

“Nou, dit.” Renske griste een paar vellen van tafel en hield ze één voor één omhoog. Schetsen, maar ook ingekleurde portretten en abstracte schilderijen. Hij bleef even verwonderd naar de kunstwerken kijken.

“Je hebt echt een talent, weet je dat?” zei hij. Hij liep naar haar toe en pakte de tekeningen uit haar handen. Ze stond op van het krukje en kraakte haar rug. Hij vouwde zijn armen onder haar oksels door en trok haar naar zich toe. Hij kuste haar voorhoofde. Ze keek hem aan.

“Wil je geen beroemd schilder worden?” vroeg hij aan haar.

“Daar ben ik echt niet goed genoeg vo-“ Renske kon haar zin niet afmaken, omdat hij haar zoende. Dit keer op de mond. Ze bleef even staan, voordat ze haar armen om zijn nek sloeg en gretig zijn zoen beantwoordde.

“Dat. Ben. Je. Wel.” Zei hij tussen het zoenen door. Hij zette haar neer op de tafel en ging tussen haar benen staan.

“Ik snap niet dat je niet naar de kunstacademie gegaan bent.”

“Ach, daar begrepen ze me helemaal niet. Ik moest maken wat zij wilden zien, niet waar ik me goed bij voelde. Veel te commercieel. Ik zou het schilderen uiteindelijk zijn gaan haten. Denk ik.”

“Nu zul je het nooit weten.”

Ze dacht hier over na. Zou ze het nooit weten? Hij pakte het elastiekje in haar haren vast en trok het los.

“Ik vind je met los haar veel mooier. Sexy.”

Dit keer grinnikte Renske. “Dat zeg je ook alleen maar omdat je seks wil.”

Hij trok zijn wenkbrauwen op. “Oh, is dat zo?” Hij haalde zijn handen door haar haren en trok haar hoofd een stukje naar achter. “Als dat zo is zou ik maar gauw al die kleren uit trekken. Dan ben je er sneller vanaf.” Renske glimlachte en hield haar handpalmen naast haar gezicht.

“Kan niet. Vieze handen.”

Zijn mondhoeken gingen speels omhoog. Zonder iets te zeggen tilde hij haar op zijn heupen en liep met haar richting het matras. Hij bleef even staan.

“Van het eerste geld dat je verdiend met één van je kunstwerken moet je echt een normaal bed kopen.”

“Jahaa. Voorlopig slaapt dit nog prima.”

“Oh, maar ik was niet van plan te gaan slapen.” Zei hij, terwijl hij met een plof het matras weer terug op de vloer liet vallen. Hij liet haar los en duwde haar omver, waardoor ze op het matras

viel. Hij begon de veters van zijn schoenen los te maken. Renkse opende de kist naast het bed en haalde daar een stapel dekens en kussens uit.

“En van je tweede verkochte schilderij koop je een vuurkorf of verwarming, want het is hier echt fucking koud.”

“Houd nou maar op met klagen en kom in bed.” Zei ze, terwijl ze - inmiddels naakt - de dekens uitnodigend voor hem open geslagen hield. Dat hoefde ze geen twee keer te zeggen. Binnen een aantal seconden kroop zijn koude, naakte lijf tegen haar aan en trok hij haar stevig tegen zich aan. Ze knuffelden. Zij op zijn borstkas, zijn arm om haar heen. Renske glimlachte in zichzelf om dit kleine geluismomentje. Totdat hij de stilte verbrak.

“Misschien dat dit nog te vroeg is. Maar... Je zou ook bij mij in kunnen trekken weet je. Dat zou ik eh.. niet erg vinden of zo.”

Renske fronste. Hij zweeg. Ze koos voor de luchtige en minst beladen weg.

“Alsof jij zou kunnen leven met een kunstzinnige idealist, die rookt als een ketter en constant overal verfvlekkten achterlaat.”

Hij grinnikte. “Daar zou ik wel moeite mee hebben, ja. Maar daar zouden we heus oplossingen voor kunnen vinden.”

“Zoals?”

“Ik begin ook gewoon met roken. En je gebruikt mij als model.”

“Model?”

“Ja. Dat hebben schilders toch altijd? Naaktmodellen? *Draw me like one of your French girls*, dat soort dingen.”

Ze grinnikte en porde hem in zijn ribben. “Ja, tuurlijk. Idioot.”

“Gaan we schelden?” Hij draaide plotseling bovenop haar en greep haar polsen. Hij kuste haar en zij vouwde haar benen om hem heen. “Ga je mond maar wassen.”

“Ik was eigenlijk heel iets anders van plan met mijn mond.”

Het was donker en stil. Hij lag op zijn buik te slapen op het matras, onder een stapel dekens. Renske zat met opgetrokken knieën in de bank, een sigaret tussen haar vingers. Ondanks dat het koud was in de kamer, droeg ze alleen een hemdje en een broekje. Ze bekeek hem. Zijn rug was half ontbloot en ze zag zijn schouders op en neer gaan op een rustige en gestage, zware ademhaling. Hij lag diep te slapen. Buiten trok een auto op en voorbij, waarbij de koplampen een diffuus licht door de sjaal heen de kamer in schenen. Het knarsende geluid van de autobanden verdween de duisternis in.

Je zou bij mij in kunnen trekken, gonsde het door haar hoofd. Ze nam een hijs van haar sigaret. Hij wilde samenwonen. Ze nam nog een hijs. *Je zou bij mij in kunnen trekken. We zouden heus oplossingen kunnen vinden.* Nog een hijs. Ze voelde zich onrustig. Haar benen ontvouwden zich en

haar voeten landen geruisloos op de koude, betonnen vloer. Bij het raam drukte ze haar sigaret uit in een asbak in de vensterbank. Door een kier kon ze naar buiten kijken. De wereld oranje en geel door de straatverlichting. Het was gestopt met sneeuwen, maar er lag wel overal een dikke, witte deken over de wereld. Stoep en straat enkel van elkaar te onderscheiden door de grote hopen sneeuw geparkeerd tegen de stoeprand. Twee vieze, zwartgrijze strepen trokken door de straat en de hoek om, onder haar raam een onbesneeuwd vierkant. Ze begreep dat haar onderbuurman was vertrokken naar zijn werk. Hij werkte als barman in een grote club in de stad en draaide vaak nachtdiensten. Ze ging vaak bij hem langs aan het einde van de maand, wanneer haar geld op was. Hij gaf haar altijd stiekem gratis biertjes. Ze mocht hem wel.

Ergens vond ze een dikke joggingbroek, een dikke slobbertrui en dikke sokken, die ze vervolgens in kaplaarzen stak. Van de tafel griste ze een klein handtasje waar ze haar portemonnee en sleutels in vond. Ze pakte haar jas en liep naar het matras en overwoog even om hem wakker te maken, maar ze zou toch zo terug zijn. Daarom kuste ze alleen zijn warme schouderblad en trok vervolgens stilletjes de voordeur achter zich dicht. Buiten was het kouder dan verwacht en ze baalde dat ze geen handschoenen en muts mee had genomen. Ze trok de kraag van haar jas omhoog en liep snel met knarsende stappen door de straat. De ijskoude lucht voelde verfrissend aan haar longen en ze ademde een paar keer diep in en uit, waardoor er dikke, witte wolkjes uit haar mond kwamen. Toen ze omhoog keek zag ze oranjewitte wolken binnendrijven. Nog meer sneeuw. Haar gedachten dwaalden af naar warme zomer maanden, wanneer ze vaak werkte op festivals en ze hele dagen kon roken, drinken, lekker eten en lachen met vrienden. Deze vrolijke gedachtes warmden haar een beetje op.

Ze liep het centrum binnen, de straten waren hier sneeuwloos. Een paar keer sprong ze op en neer om de sneeuw van haar laarzen te krijgen, voordat ze zich even oriënteerde. Ze zou ook even langs het café kunnen gaan, ze kwam er toch langs. Aan het einde van de straat wandelde ze de nachtwinkel binnen, begroette Jack, die ze inmiddels goed kende vanwege haar gebruikelijke, nachtelijke wandeltochten en dito bezoeken aan de nachtwinkel.

“Hetzelfde als altijd?” vroeg hij. Hij keek met een schuin oog naar een dart wedstrijd op een oude televisie waarvan het beeld irritant veel flikkerde.

“Ja, een pakje Marlboro graag.”

“Ben je er nu al doorheen? Volgens mij was je hier eergister ook al. Je moet niet zoveel roken, dat is slecht voor je.” Zei hij streng, terwijl hij het pakje scande.

“Ik weet het Jack, maar ik heb al een vader en van hem mag ik gewoon roken.” Zei ze brutaal en met een knipoog. Jack grinnikte. “Anders nog iets?”

“Hm. Ja weetje, doe maar een pakje kauwgom.”

“Woeste plannen voor vanavond?” vroeg hij geïnteresseerd, terwijl Renske betaalde.

“Niet heel erg. Misschien nog een biertje in het café.”

“Doe iedereen de groeten daar. Ik sluit over een uur. Misschien kom ik ook even langs. Krijg ik dan een biertje van je?”

Renske liep richting de uitgang. "Natuurlijk Jack, maar alleen als die dikke vent wint." Ze wees naar de oude tv waar meerdere dikke mannen op te zien waren. Ze trok de deur open en stapte weer de kou in. Inmiddels had ze besloten dat bij een nachtelijke sigaret ook een biertje hoorde, dus ze maakte koers naar het café. In het café zat een handjevol mensen, allemaal aan de bar. Ze werd begroet en een pilsje werd voor haar klaargezet. De niet binnen roken regel werd hier aan de laars gelapt en allemaal staken ze een peuk op.

"Ik doe er maar eentje hoor jongens. Anders word ik thuis gemist." Zei ze en er werd gelachen.

Twee uur later liep ze met onvaste stappen en hevig kauwend op kauwgum door de besneeuwde straten. De sneeuwbuien van eerder waren inmiddels gearriveerd en dikke vlokken dwarrelden naar beneden. Alles was wit en stil. Enkel het geluid van haar kaplaarzen verstompte in de straten. Bij de ingang van haar complex stond ze een tijdje te prutsen met het slot. Ze keek even op en zag iemand door haar raam naar beneden kijken.

"Shit." Zei ze hardop tegen zichzelf. Eindelijk paste haar sleutel in het slot en stampte ze haar laarzen galmend schoon in de hal. Voorzichtig beklom ze de dubbele trap naar haar appartementje. Terwijl ze haar sleutel in het slot van haar voordeur probeerde te proppen, werd deze opengetrokken en zichzelf naar binnen getrokken. Een warm lijf omhelsde haar.

"Godverdomme Renske, waar wás je?" vroeg hij bezorgd.

"Ik ben even sigaretten gaan halen." Zei ze, maar ze hoorde zelf de leugen in haar stem. Hij liet haar los en keek haar aan. Ze had moeite zijn blik te lezen, maar gokte erop dat hij haar verhaal voor waarheid aannam. Ze duwde hem zachtjes aan de kant en ontdeed haarzelf van haar jas en laarzen.

"Sigaretten. Je bent een uur weggeweest Renske." Zei hij geërgerd. "Bovendien stink je naar alcohol."

"Om precies te zijn ben ik twee uur weggeweest, dus wat weet jij er nou van." zei ze en ze had onmiddellijk spijt.

"Twee uur! Kon je dan op z'n minst iets laten weten? Waar ben je al die tijd geweest?"

"Jezus, stel je altijd zoveel vragen?" ze was inmiddels bezig haar broek en trui uit te trekken. Een taak die normaal gesproken weinig moeite kostte, maar op dit moment één van de lastigste taken ooit leek.

"Ik heb me hartstikke zorgen zitten maken Renske. Ik heb je gebeld, maar je telefoon ligt gewoon hier. Je bent zomaar ineens verdwenen, natuurlijk heb ik dan vragen."

"Maak je om mij maar geen zorgen hoor, ik kan prima voor mezelf zorgen." Mompelde ze, terwijl haar hoofd vastzat in haar trui. Ze voelde twee helpende handen die de trui over haar hoofd trokken en vervolgens een arm om haar middel. Hij keek haar serieus aan.

"Ben je dronken?"

"Nee."

“Renske.”

“Ja?”

“Ben je dronken?”

“... Misschien.” Ze duwde hem weg en liep naar het aanrecht waar ze haar kauwgom naast, in plaats van in de vuilniszak spuugde. Een flinke klodder speeksel droop via een keukenkastje omlaag. Ze haalde haar schouders op en deed vervolgens haar laatste kleren uit, waarna ze naakt de badkamer in verdween. Het douchegordijn zat vreselijk in de weg toen ze probeerde de warme kraan aan te draaien. Wederom voelde ze een arm om haar lijf en met zachte dwang werd ze op het toilet gezet. Hij duwde het douchegordijn aan de kant en draaide de kraan open, waarna ook hij zich van al zijn kleren ontdeed. Met zijn hand voelde hij het water.

“Kom.” Hij stak een hand uit en Renske pakte hem aan. Hij hielp haar de douche in en de warme straal bood meteen verlichting. Ze realiseerde zich ineens dat ze steenkoud was.

“Wil je me vasthouden?” vroeg ze, terwijl ze naar de betegelde vloer keek. Hij kwam dichtbij staan en trok haar lijf tegen zich aan. Ze zwegen een tijdje, de wereld draaide een beetje. Weer verbrak hij de stilte.

“Ik hoef niet te weten wat je gedaan hebt. Ik vertrouw je op je woord en als jij zegt dat je sigaretten bent gaan halen, dan ben je sigaretten gaan halen. Maar ik wil wel dat je me in het vervolg even wakker maakt als je besluit midden in de nacht weg te sluipen. Ik vind het gewoon geen prettig idee als ineens verdwenen bent.”

Renske zei niets.

“Oke?” Hij pakte haar kin en duwde deze omhoog. Ze keek hem aan en knikte uiteindelijk. Wat niet weet, wat niet deert, besloot ze.

Op haar bank lag een grote, bruine reistas. De flap volledig open geritst en opgevouwen kleren aan één kant. Aan de andere kant een gevulde toilettas en een map met papier en tekenspullen. Naast deze spullen, aan de andere kant van de bank, zat Renske. Ze beet op haar duimnagel, met tussen haar wijsvinger en middelvinger een halfgerookte sigaret. Ze zuchtte diep, voordat ze de sigaret naar haar mond bracht. Haar appartementje was een stuk kaler. De boekenkast leeg, de stoelen met kleren verdwenen, alleen haar matras en bank nog aanwezig. Tegen de muren stonden schilderijen en tekeningen. Op het aanrecht lagen volle vuilniszakken. Renske rookte haar sigaret op en drukte deze uit, waarna ze een spijkerbroek, bh, zwart topje en een trui aan trok. Ze liep de badkamer in en keek naar haar eigen spiegelbeeld. Twee groene ogen staarden terug. Het was lastig om haar eigen stemming te peilen en ook haar eigen gezicht verried niets. Ze pakte wat goedkope mascara en smeerde het op haar wimpers, een borstel door haar haren en een snelle tandenpoetsbeurt. Haar spiegelbeeld staarde haar weer aan. Geen verschil, vond ze zelf. In de woonkamer legde ze een envelop en een tweetal sleutels op tafel. Uit een map scheurde ze een velletje papier. Ze leunde op haar handen op tafel en staarde naar het velletje papier. Minuten gingen voorbij. Van zichzelf moest

ze een briefje schrijven, maar de juiste woorden vinden bleek lastiger dan gedacht. Ze haalde diep adem en zette toen de pen aan het papier.

Lief,

Het spijt me dat ik niets gezegd heb. Ik wil dat je weet dat het niets met jou te maken heeft, jij bent fantastisch. Echt. Ik zit gewoon met mezelf in de knoop en ik wil niemand die last bezorgen. Dus ga ik. Niet voor altijd, maar voor even. Mezelf vinden. Cliché hè? Maar ik moet dit doen. Probeer het alsjeblieft te begrijpen. Deze sleutels zal ik voorlopig niet nodig hebben. Mijn huur is nog een maand betaald. Alle spullen mag je houden of verkopen.

Liefs en misschien tot snel,

Renske

Even bleef ze staren naar het papiertje. Alle woorden waren fout en niet wat ze wilde zeggen. Er was nog zoveel meer en toch te weinig. Hij moest het hier maar mee doen. Met trillende handen vouwde ze het papiertje op en ze deed het tezamen met de sleutels in de envelop waar zijn naam en adres op stond. Ze greep een sigaret en stak deze aan, terwijl ze ijsberend door de kamer liep. De klok gaf aan dat ze nog een half uur had om de bus te halen.

Ze stond plotseling stil toen ze voetstappen op de gang hoorde en gerommel aan haar slot. De deur kraakte toen deze op ging. En weer dicht. Hij stapte de woonkamer in en keek haar aan. Hij fronste en keek de kamer rond. In zijn handen hield hij een tas van de supermarkt.

“Wat is hier aan de hand?”

Renske zei niets. Ze stond met haar hand in de lucht, de peuk van de sigaret smeulde door. Dit was niet de bedoeling geweest. Hij zag de tas op de bank en zijn ogen werden groot.

“Ga je ergens heen?”

Renske zei nog steeds niets.

“Waar zijn al je spullen?”

Renske liep naar de laatste asbak in haar huis en drukte de sigaret uit.

“Renske, verdomme. Geef antwoord. Wat is hier aan de hand.” Zijn stem nu niet meer vragend en zacht, maar hard en dwingend.

“Je had niet moeten komen.” Zei ze terwijl ze uit het raam keek.

“Hoezo ik had niet moeten komen? Ik heb al dagen niets van je gehoord, ik dacht dat je misschien weer ziek was.”

“Nee, ik ben niet ziek.”

“Dat kan ik zien ja, bedankt voor die informatie. In deze tas zitten allemaal ingrediënten. Ik ben langsgesproken om soep voor je te maken.”

“Sorry, oké.”

“Sorry voor wat? Leg me dan toch uit wat er aan de hand is!” Hij deed een stap dichterbij en zag toen wat er op tafel lag. Hij pakte de envelop op en keek haar aan. Toen hij de envelop heen en weer schudde hoorde hij de sleutels.

“Serieus?” vroeg hij vol ongeloof. In één beweeg scheurde hij de envelop kapot, vond het briefje en las het. Opeens was de stilte oorverdovend. Renske voelde hoe de adrenaline door haar lijf gierde. Hij had niet moeten komen, ze had hem niet meer willen zien. Dit zou alles alleen nog maar moeilijker maken. Ze besloot haar spullen te pakken en abrupt ging ze aan de slag.

“Je had niet moeten komen. Ik meen wat er in het briefje staat, dit alles mag je houden. Of verkopen.” Ze maakte een vaag handgebaar. De tas werd dicht geritst. Ze trok haar bruine schoenen aan en een sjaal en een jas.

“Renske.”

Ze negeerde hem.

“Renske, je hoeft dit niet te doen.” Hij probeerde haar tegen te houden toen ze richting de voordeur liep.

“Ach, wat weet jij er nou van!” riep ze in zijn gezicht. De adrenaline had een weg gevonden en het uitte zich nu in woede. “Je hebt er allemaal geen idee van. Waar het allemaal om draait. Geen idee!” Ze duwde hem aan de kant, gooide de tas over haar schouder, in beide handen een vuilniszak en toen door de voordeur naar buiten.

“Renske!” riep hij haar na. Ze liep de trappen af, de hal door, naar buiten. De vuilniszakken gooide ze op de stapel van het complex en ze begon weg te lopen. Toen werd ze hard aan haar arm omgedraaid en stond hij ineens voor haar neus. Zijn ogen bang, zijn gezicht wit, zijn adem zwaar.

“Wat is er met je aan de hand? Heb ik iets verkeerd gedaan?” vroeg hij, terwijl hij haar arm stevig vasthield.

“Ik heb het toch gezegd, het ligt niet aan jou!”

“Maar waar ga je dan heen? Weg zeg je, voor even, maar waar heen?”

“Ik heb een ticket geboekt. Naar Ierland.”

“Wát?”

“Ik moet weg. Snap het alsjeblieft.”

Zijn grip versoepelde en hij liet haar los. Hij bleef haar aankijken en ze zag nog steeds het ongeloof in zijn ogen. Haar hart brak bij het aanzicht.

“Ik snap er helemaal niets van.” stamelde hij. “Echt helemaal niets van.”

“Oké, daar kan ik nu weinig aan doen. Maar ik moet gaan. Mijn bus gaat zo.” Ze moest nu weg, anders zou het te laat zijn. “Tot snel...” Ze draaide zich om, ze voelde de brok in haar keel. Weer werd ze abrupt omgedraaid en dit keer greep hij haar gezicht en kuste hij haar. Ze bood geen

weerstand. De wereld stond even stil en voor even, heel even, waren het alleen zij twee op de wereld. Hij liet haar los.

“Ik blijf gewoon hier. Op je wachten. Ik laat je nu gaan, maar ik laat je niet gaan. Ik zal wachten.”

Zijn woorden gingen door merg en been. Haar hart klopte in haar keel. Hij zei precies wat ze horen wilde.

“Ik weet niet of dat zo’n slim plan is.” Hoorde ze zichzelf zeggen. “Ik weet niet hoe lang ik weg ben en het laatste dat ik wil is dat jij al die tijd op mij gaat zitten wachten. We vinden elkaar wel weer.” Ze perste er een glimlach uit. Haar hart schreeuwde. Hij zei niets, zijn armen langs zijn lijf, een dode blik in zijn ogen.

“Doei.” Zei ze en ze liep weg. Dit keer kwam hij niet achter haar aan. Hij liet haar gaan. Ze liep de hoek om en ze hield het niet langer. De tranen zwollen op in haar ogen, haar blik werd troebel. Alles in haar lijf vertelde haar dat ze om moest draaien, hem om z’n nek moest vliegen, hem zoenen en sorry zeggen. Maar in plaats daarvan zag ze in de verte haar bus en zette ze het op een rennen. Ze zouden elkaar wel weer vinden, zei ze tegen zichzelf, met in haar hand het ticket naar Ierland.

Nadat ik mezelf heb gevonden.